

19 60

NAŠA LUČ

1

N * A * Š * A * L * U * Č

Vez med Slovenci
po Zapadni Evropi

9. LETNIK

»«

List izide desetkrat v letu, vsak mesec razen
junija in avgusta.

»«

Za uredništvo odgovorja: dr. Janko Hornböck.
Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskar-
na Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

»«

Naslov uredništva in uprave:

»NAŠA LUČ«, Viktringer Ring 26,
Celovec-Klagenfurt, Austria.

»«

List naročajte pri poverjenikih ali naravnost
pri upravi. Če ga naročate pri upravi v Celov-
cu, stane na leto: 28 šil., 50 bfr, 6 ffr, 4 h. gld,
5 DM, 700 lir, 12 angl. šil, 1.50 dol.

»«

Printed in Austria.

Urednikova beseda

Dovolite, da napiše prve besede novega
letnika urednik sam. Dragi bralci in bral-
ke: Pristrčno pozdravljeni v novem letu!
Vsem skupaj, Vašim družinam in otrokom
želim mnogo sreče in blagoslova v novem,
prestopnem letu 1960!

Veliko želja in veliko nasvetov ste mi spo-
ročili, kako pisati in urejati priljubljeno
Vam »Našo luč«. Vsem bi rad ustregel,
vse bi rad tako naredil, kot želite, pa pra-
vijo, da še Bog ne more vsem ustreči. Kako
naj bi letos vsem ustregel? Mnogo želja
namreč zavisi od tistih, ki jih prosim za
sodelovanje. Mnogo nasvetov se mo-
re poslušati le, če upravnik dobi za izdajo
in opremo lista dovolj denarja. — Ta-
ko torej zavisi izpolnitev Vaših želja tudi
od mnogih drugih, ne le od mene, in mo-

remo reči: v veliki meri od dobrih src na-
ših izseljencev, ki za list žrtvujejo in zanj
skrbijo.

Pravijo, da sem menda premalo odločen
in da se ne upam vreči v koš reči, ki niso
toliko pomembne. Morda bo res. Človek je
vesel vsakega pisma, ki ga dobi; vsakega
z zanimanjem prebiram in mislim na to,
koliko se je njegov pisec trudil, ko je pi-
sal. Nekateri napišejo toliko, da bi lahko
celo knjigo izdali. Samo kdo bi jo založil
in kdo bi jo kupil? — Zdi se mi, da nekateri
kar iz pesmaric prepisujejo pesmi in mi jih
pošiljajo. Zato pa dobim karto, ki pravi:
»Vas je potegnil, kajne? Prepisal je in se
podpisal, vi ste mu pa nasedli.« Razni pe-
sniki in pesnice, ki začenjajo pisati, pošil-
ljajo včasih take izdelke, ki sploh niso
pesmim podobni. Nekateri tako slabo pi-
šejo, da niti prebrati ne moreš. Letos sem
nekatero precej popravljal, a tega ne bom
več delal, ker potem pesem ni ne njegova
ne moja. Odslej bo šlo vse tako v koš. Pi-
šite, prosim, kratko, ker »Naša luč« ni
dnevni časopis, kjer se lahko na dolgo in
široko »otrobi vežejo«. Če kdo kaj prepíše,
naj zraven še napiše, od kod je prepisal,
da bom videl, če je dobro prepisal.

Vsekakor pa si kot urednik pridržujem
pravico, da objavim, kadar je mogoče, ne
pa brž v naslednji številki. Treba se je ozi-
rati na več reči, ne samo na to, da ustrežeš
temu ali onemu od več tisoč čitateljev.

Pa začnimo, dragi rojaki, pogumno, ve-
selo in z zaupanjem v Boga to leto, ki je
pred nami!

*

P. S., Francija: Sem prejel in pride na vrsto.

Minka, Francija: Pesem mi ugaja. Se vidi, da imate nekaj žilice. Tudi za naše ljudi bo in jo bodo razumeli. Bo pa prišla na vrsto za Vse svete, ker je pač priljubljena.

M. B., Francija: Od obeh pesmic je res nekaj pesniškega samo v verzih: „Bog, Ti up in moč / mojih šibkih let: / Skozi dvom in noč / pelji me v novi svet.“

Kristina B., Francija: Pripovedka bo prišla na vrsto.

Ž. B., Belgija: Napisali ste članek z željo, da bi se tamkajšnji rojaki povezali. Žal vam je, ker so tako razdvojeni. Kdo je te- (Nadaljevanje na 3. str. ovitka spodaj)

KAJ PA SEDAJ?

JANUAR 1960

Na pragu leta 1960 slovenski katoliški izseljenci zaskrbljeno gledamo v bodočnost.

Osiroтели smo.

Zgubili smo svojega duhovnega očeta, neutrudnega misijonarja med slovenskimi verniki, škofa dr. Gregorija Rožmana.

Ko razmišljamo, kaj vse je veliki pokojnik zaradi svoje delavnosti, modrosti, skromnosti, velikodušnosti, duhovnosti, ljubezni, dobrote in zvestobe pomenil slovenski skupnosti v tujini, se nam s tesnobo v srcu porodi vprašanje: KAJ PA SEDAJ?

+

*K*do preštel bi misli, želje, ki prevevajo srce, ko poslavlja se za zmeraj staro leto za gore?

*Kakšno srečo si želite?
Zdravje, božji blagoslov,
mero zvrhano veselja
ali tih domači krov?*

*Ena želja je najlepša:
Toplega srca pozdrav,
v težkih urah vas ogreval,
večno v duši bo ostal —*

B. V. Radoš

To leto je *prestopno*. Bo en dan več kot v običajnih letih. Tako so znanstveniki določili, ko so za časa papeža Gregorija XIII. popravili dotlej veljavni 'julijanski' koledar. Leto je doba, v katerem pride zemlja okoli sonca. Ker tega časa za vlade Julija Cezarja niso dobro izračunali, je bil potreben popravek. Tako je nastal »gregorijanski« koledar.

V tem letu 1960. *bomo zvedeli še za zadnji del tako imenovane »fatimske skrivnosti«*. Napisan je že od leta 1946, ko je Lucija, ena od treh pastirčkov, ki jim je Marija leta 1917. govorila v Fatimi, dejala, da moreta papež in njen škof zvedeti, če hočeta, ta tretji del, a za ostale ljudi mora ostati skrit do 1960. Ne papež in ne njen škof se nista upala prevzeti

Kaj bo sedaj z našo skupnostjo, ko smo zgubili nesporno avtoriteto, ki je močno povezavala slovenske vrste?

V resnici, kaj sedaj?!

Smrt našega dragega škofa je vsekakor težka preizkušnja za našo povezano delavnost v tujini, a obenem izredna priložnost, da kot narod pred vsem svetom dokažemo svojo ZRELOST.

Odšel je vodnik, a NALOGE so ostale.

Ob teh nalogah bomo izseljenci izpričali svojo polnoletnost ali pa nedoraslost. V mislih imamo ogromno delo za duhovni, kulturni, socialni in narodni napredek med slovenskimi brati in sestrami v tujini.

Temu delu je pokojni vladika s svetniško požrtvovalnostjo posvetil zadnje desetletje svojega življenja. Dal nam je krasen zgled človeka, ki ljubi svoj narod ter mu do zadnjega hipa življenja posveča vse svoje mišice. Njegov svetel zgled nas mora vzdramiti iz otopelosti, kamor nas je morda potisnilo tuje okolje.

Naloge so ostale ...

Dejansko tako velike naloge, da jim posamezniki niso bili in jim ne bodo nikdar mogli biti kos.

Tu so potrebne množice smotrno povezanih delavcev.

+

Tako so nas misli ponovno privedle do poziva k povezavi naših vrst v »Slovenski izseljenski zvezi«. Nekaterim rojakom ne ugaja ideja o splošni povezavi naših delavnosti. Menijo, da sami laže delajo. Stiki in odnosi z drugimi bi po njihovem pomenili samo nepotrebno zgubo časa in denarja. Na prigovarjanje odvrčajo: »Mi bomo delali po svoje, drugi nas pa nič ne brigajo!«

Taki nazori kažejo popolnoma zgrešeno umevanje problema.

Saj vse življenje okrog nas govori ravno nasprot-
no!

»V SLOGI JE MOČ!«, to je v naravo božjo vtis-
njeno in v človekovi družbi nesporno dokazano pra-
vilo življenja.

En sam mikrob ne more kaj škoditi zdravemu
telesu mladeniča kot tudi ne neznatna mušica moderni
betonski stavbi. Nekaj milijonov mikrobov pa more
še tako odporno telo prisiliti na bolniško posteljo.

Nežna snežinka se plaho vrti v zraku in zgine, čim
pade na zemljo. Množice snežink pa povzročajo pla-
zove, ki rušijo vse.

Isto je pri človeku.

Kadar človek pridruži svoje napore naporom svo-
jih sosedov, more graditi prekooceanske ladje, po-
stavljati elektrarne za cele pokrajine, kopati rudo v
globini tisoč metrov, graditi zračne trdnjave, pošil-
ljati izstrelke v vesmirje in sploh sestavljati nadvse
zamotani ustroj tehničnega, gospodarskega, socialne-
ga, kulturnega in političnega življenja.

Nič ni bolj samoumevnega tedaj kot geslo: »V
slogi je moč!«

Iti mimo tega gesla pomeni samomor za vsak dru-
žabni organizem.

+

Naloge so ostale. Silne naloge v usodnih tren-
utkih zgodovine.

Ponovno smo že naglašali, da se danes za
velike in male narode odloča za stoletja. V takih tren-
utkih sta brezskrbnost in lahkomišljenost zločin.

Ali bodo slovenski izseljenci razumeli svoj čas?

Ah, koliko zavisi od odgovora na to vprašanje!

Na misel nam prihaja pomenljiv dogodek iz živ-
ljenja našega Gospoda, ko se je na cvetno nedeljo v
slovesnem pohodu približal Jeruzalemu, glavnemu
mestu svoje domovine, se zjokal nad njim in rekel:
»O, da bi bilo spoznalo tudi ti na ta svoj dan, kaj ti
je v mir!« (Lk 19, 42).

Ko ob svežem grobu svojega duhovnega vodnika z
negotovostjo gledamo v bodočnost, bi mogli slično
vzklikniti tudi mi: »O da bi slovenski narod v tujini
v teh odločilnih časih spoznal, kaj mu je v rešitev!«

Jeruzalem v svoji zaslepljenosti ni razumel kli-
cev časa. Zato pa se je do pičice spolnilo, kar je Go-
spod napovedal: »Zakaj prišli bodo dnevi nádte, ko
te bodo tvoji sovražniki obdali z nasipom in te ob-
legali ter stiskali od vseh strani: in v tla bodo potep-
tali tebe in tvoje otroke v tebi, in ne bodo pustili v
tebi kamna na kamnu, KER NISI SPOZNALO ČA-
SA SVOJEGA OBISKANJA« (Lk 19, 43-44).

Kako nevarno in usodno je tedaj zapirati oči in
ušesa pred resničnimi potrebami vsakokratnih ča-
sov!

nase morebitne velike odgovor-
nosti. Škof je le določil, naj
Lucija napiše ta del skrivnosti,
in je pismo zapečatil, da se bo
odprlo takrat, ko sme zvedeti
za to skrivnost ves svet.

V ameriški televiziji zdaj
spet govori pomožni škof
Fulton J. Sheen (izg. Sin), ki
ga poznajo milijoni Amerikan-
cev.

Nekega dne je dobil ta te-
levizijski govornik pismo. V
njem je bil ček za 150 tisoč do-
larjev z željo, da jih škof po-
rabi za misijone. Ta velikan-
ska vsota ga je skoraj prestra-
šila. Mislil je, da se nekdo šali
z njim. Da se prepriča, pokliče
po telefonu banko, če ima ti-
sta oseba res toliko denarja v
banki. »Da, ga ima.«

A še ni bil gotov. Zato je šel
in poklical osebo, ki mu je
poslala ček. Ta oseba je bila
21 let staro dekle.

»Ali res želite vso to vsoto
darovati za misijone?«

»Da, tako želim.«

»Koliko si sama sebi pridri-
žala za svoje potrebe?«

»Nič si nisem pridržala.«

»Zakaj hočeš vse darovati za
misijone in zase nič?«

»Prevzvišeni, jaz sem spre-
obrnjenka. Pred kratkim sem
bila sprejeta v katoliško Cer-
kev. Srečna sem in vse svoje
imetje dam rada, da bi bili ta-
ko srečni tudi drugi, ki še ni-
so v pravi Kristusovi veri. Ka-
ko bi bilo lepo, ako bi po mo-
jem posredovanju prišli do pra-
ve vere in te neizmerne sreče!«

Znano je, da so ljudje, ki
postanejo katoličani, ko so že
odrasli, zelo goreči. Mi smo že
od rojstva v Kristusovi Cer-

kvi. Toda ali tudi tako cenimo svoje katoliško prepričanje?

Toliko si veren, kolikor si za to pripravljen žrtvovati!

*

Če hočeš, da bo tvoj otrok hodil ravno pot, mu moraš stransko pot zapreti včasih — z brezovko.

*

Naš prijatelj Ivan ROJNIK nam je poslal iz Venezuele poročilo o tamkajšnjem škofu Ariasu, ki se je ponesrečil pri avtomobilski nesreči. Bil je do brotnik Slovencev in je rad poslušal, kaj ima naš narod dobrega. G. Rojnik je velikokrat govoril z njim. Škof je rad gledal lepo opremo in hvalil okusno vezavo naših knjig. Rad bi se naučil tudi slovensko čitati...

Kaj torej sedaj?
...naloge so ostale.

Od pravilnega reševanja teh nalog zavisi naša bodočnost in še bolj morda bodočnost bratov in sestra v domovini.

Usodne naloge!

Mar nas je strah?

Nikakor!

Pomnimo, da nosimo v sebi NESLUTENE SILE, s katerimi moremo ostvariti sijajne reči. Pogoj za to pa je seveda naša SLOGA, smotrna POVEZANOST po geslu: »Kamen na kamen palača, zrno na zrno pogača!«

Čim večje so naloge, tem popolnejši morata biti sloga in povezanost!

Ali se, bratje, sploh zavedamo, česa vse bi bili sposobni, ako bi se nam posrečilo iz tisočev naših nesebičnih, požrtvovalnih in vztrajnih delavnosti v tujini napraviti delavno vrsto, ki bi nastopala razumno, urejeno in enotno?!

Ali se zavedamo?!

Predramimo se, Slovenci, ob gomili svojega duhovnega očeta in prisluhimo klicu časa!

Živeli!

V-ko.

Zadnja pot velikega slovenskega vladike škofa dr. Rožmana

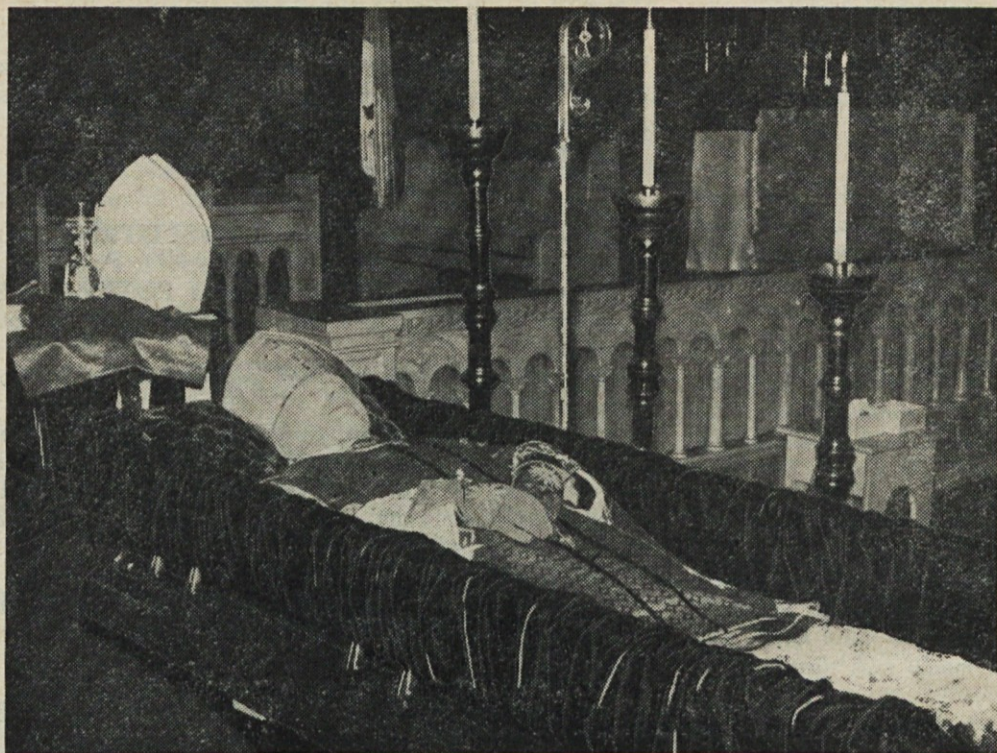
Malokatera novica se je tako hitro razširila med nami izseljenci kot vest o nenadni smrti ljubelega nam g. škofa dr. Rožmana. Ko v naših vrstah umirajo mesec za mesecem naši znanci, so te smrti in pogrebi obenem snidenja naših rojakov in nove povezave med razkropljenimi v tujini. Vest, da je umrl škof, ki je delil z nami bridkosti in težave tujine, ki je hodil med nami in nas obiskoval, nas je pretresla. Je pa v nas znova vzbudila zavest skupnosti, saj smo začutili, da je odšel od nas skupni oče, naš predstavnik, naš veliki duhovnik.

Že ko je lani vodil skupno romanje Slovencev v Lurdu, smo opazili, da se ga polasti včasih neka kriza in je treba poklicati zdravnika, da mu odjenja. Pa to ni bilo pogosto in videli smo, kako je ta veliki mož kljub svojim letom bil še čil, skrben in delaven kot mravlja. Letošnjo jesen je hotel spet oditi v Argentino, kamor so ga vabili, da posveti nekaj slovenskih bogoslovcev v duhovnike in da

blagoslovi prvo slovensko cerkev v Južni Ameriki. Preprečil je to nov napad boleznin na mehurju. Odjenjalo mu je sicer, a konec oktobra se je znova začelo in zdravniki za to niso vedeli svetovati druge pomoči, kot da poizku-

Ko nas je obiskal: Sprejem v Habsterdicku (Francija) l. 1957.

sijo operacijo te nove tvorbe, rakastega tvora. Operacijo je 11. novembra v Clevelandu prestal. Za uspešno okrevanje pa ni imel zadostnih moči in srce mu je 16. novembra zjutraj popolnoma odpovedalo. Tako je odšel po plačilo k Bogu, za katerega je vse življenje živel. Tistim, ki so bili pri njem, je zadnje dni potožil, da veliko trpi, naj molijo zanj. „Molite zame, molite pa tudi za tiste, ki so me pregnjali,“ je dejal.

Tako je tisti dan radio ponesel v svet med izseljence in med naše v domovini, da je umrl vladika slovenskega naroda, ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, ki je kot veliki borec za resnico in pravico podobno kot papež Gregorij VII. v enajstem stoletju moral oditi v izgnanstvo.

Še isti večer se je sestal mestni svet milijonskega mesta Clevelanda, in sprejel resolucijo, v kateri izraža pokojnemu škofu priznanje za njegovo vneto delavnost in predanost Cerkvi in Bogu pri vodstvu zaupanih mu rojakov. Sv. oče Janez XXIII. je poslal po svojem tajniku sožalno brzojavko.

Prevzvišenega so položili na mrtvaški oder v tamkajšnji slovenski župnijski cerkvi sv. Lovrenca, kjer je ležal v škofovskem ornatu do 22. novembra zjutraj. Ogromne množice tega mesta, kjer je največja slovenska naselbina v tujini, so ga hodile kropit in se od njega posloviti, da zadnjikrat vidi obraz tega milega in potrpežljivega škofa, po krivem od sovražnikov božjih obsojenega. Po črni žalni sv. maši so pokojnega prepeljali v sprevedu v stolno cerkev sv. Janeza. Pontifikalno sv. mašo za pokoj njegove duše je opravil škof dr. Krol. Libero in žalostinke po maši pa je vodil, obdan od velike množice slovenskih in ameriških duhovnikov, bivši papeški nuncij v Beogradu nadškof Hurley v spremstvu škofa Begina in opata slovaških benediktincev Teodorja Kojisa in 18 prelatov in monsignorjev. Združeni pevski zbori so zapeli več žalostink in tudi pesem „Vigred se povrne“. Častno stražo so mu držali fantje, oblečeni v slovensko narodno nošo.

Po tej edinstveni slovesnosti ameriških Slovencev, ki so prišli od blizu in od daleč k po-

grebu, so prepeljali truplo Prezvzišenege v Lemont, na Ameriške Brezje, kjer je slovenska božjepotna cerkev s podobo Marije Pomagaj in središče slovenskih frančiškanov. Naslednji dan so ga pokopali na tamkajšnjem frančiškanskem pokopališču v upanju, da pride dan, ko bodo smeli zemski ostanki tega velikega slovenskega škofa nazaj v domovino, da bo tako tudi na zunaj dana najvišja narodna čast človeku, ki ni klonil pred nobenimi grožnjami, ki je učil resnico in zagovarjal pravico. Ostal je zvest besedi, ki jo je sredi strašne vojne vihere izpregovoril 12. dec. 1943. v ljubljanski stolnici: „In ko že govoriti več ne bom mogel, se mi bo iz umirajočega srca še dvignila poslednja prošnja, tista, ki jo za svoj narod vsak dan ponavljam: Razsvetli, Gospod, zaslepljene, da spoznajo časno in večno nesrečo, v katero jih peha brezbožni komunizem, da se obrnejo in spreobrnejo. Privedi jih, Gospod, nazaj k resnici in v božje kraljestvo!“

Ameriški Slovenci so storili vse, kar je bilo v njihovi moči, da tega velikega moža dostojno pokopljejo. Uro za uro se je vrstila molitev sv. rožnega venca ob njegovi preprosti krsti. Po raznih naselbinah so bile sv. maše za pokoj njegove duše. Cerkevni in svetni listi po Združenih državah so o njem pisali. Pisatelj Karel Mauser je po radiu govoril tople besede v spomin našemu skupnemu očetu, ki je odšel, „odšel domov“:

„Dvainpetdeset let je bil duhovnik Velikega duhovnika Kristusa. Trideset let je bil škof ljubljanske škofije . . . Škof Gregorij, naj ostane z nami Vaš pogum, Vaša vera in Vaše zaupanje. Pogum, da bomo znali svoje križe tako nositi, kakor ste jih vi. Vera, da bomo vedeli, kako jih nositi, in zaupanje, da bo onstran križa spet srečanje z Vami. Mirno počivajte, škof Gregorij! Slovenski narod se klanja Vašemu trpljenju in Vašemu delu.“

Isti dan kot v Clevelandu je bila zanj žalna služba božja tudi v Rimu v cerkvi Imena Marijinega na Trajanovem trgu. Poljski nadškof msgr. Gawlina je po maši pel zanj slovesno „Libero“. Poleg slovenskih vernikov in duhovnikov so bili pri tem opravilu navzoči tudi mnogi hrvatski duhovniki, med njimi rektor hrvatskega zavoda dr. Kokša.

V Celovcu je 23. novembra opravil zanj sv. mašo ob osmini škof dr. Köstner v celovski stolnici. — V Trstu je bila za rajnega sv. maša zadušnica v cerkvi sv. Antona Novega. — V Gorici je bila zadušnica v stolnici in jo je daroval stolni župnik msgr. Venci ob udeležbi številnih Slovencev. — V Argentini, kjer so pričakovali njegov obisk, so z žalostjo v srcu prisostvovali njegovi zadušnici.

Tudi v domovini se je hitro raznesla med ljudmi novica, da je umrl ljubljanski škof dr. Rožman. Zvedeli so jo po radijskih oddajah z več strani. Se razume, da sedanji oblastniki

niso dovolili nobenega žalnega slavja v njegov spomin. Še zvonovom so ukazali molčati, pa so srca kljub temu in prav zato še bolj glasno čula poslednji glas vladike in nadpastirja.

*

Za zaključek naj objavi „Naša luč“ svojemu dobrotniku v spomin kratke življenjske podatke: Rojen je bil 1883. v Dolinčičah v šmihelski fari pri Pliberku na Koroškem. 1907. posvečen v duhovnika, nato kaplan v Borovljah in nadaljuje študije na Dunaju. 1912. promovira na Dunaju za doktorja bogoslovja. Nato uči cerkveno pravo bogoslovce v Celovcu. 1920. postane docent in nato profesor na ljubljanski bogoslovski fakulteti in univerzitetni profesor. 1929. je izbran za pomožnega škofa dr. Jegliču in posvečen v škofa. Leta 1930 postane pravi škof ljubljanski. Svojo škofijo vodi do 1945., ko pride v tujino, kjer očetovsko skrbi za slovenske izseljence, od leta 1948. s stalnim bivališčem in središčem v Clevelandu v Združenih državah Sev. Amerike. Tu konča svojo življenjsko pot 16. 11. 1959. in ga pokopljejo 22. 11. 1959 v Lemontu, Illinois. — R. I. P.

Živa knjiga in – knjiga Življenja

Lepa je letošnja pratika. Prebral sem jo vso; takoj prve dni, ko sem jo dobil iz Celovca. Zanimive stvari ima in lepo prijetno se bere. Da bi jo primerjal z letošnjo, sem vzel v roke tudi lansko pratiko in začel listati in brati naslove in članke, za katere sem mislil, da bi bili zanimivi. Pridem do naslova: Živa knjiga. »No, kaj bo pa to«, sem si mislil. »To pa tudi mora biti zanimivo!« In začnem brati. Hočete vedeti dobesedno vsebino? Evo vam jo: Neka mati (pratika 1959, str. 110) je potožila domačemu župniku med drugim tudi naslednje:

»Pomislite, moji otroci, ki so zdaj stari od 13 do 18 let, mi večkrat pravijo, da nimajo nič več radi Boga, zato bi jim rada dala v roke kako knjigo, da bi jim ta budila v srcu ljubezen do Boga. Katero knjigo mi svetujete? — Zelo Vam bom hvaležna za dober nasvet, kajti želim si in tudi molim, da bi bili moji otroci dobri in — otroci božji.«

Sivolasi župnik ji je takole odgovoril:

»Zelo me veseli, da bi radi imeli dobre otroke, ki bi živeli po veri. Vprašate po knjigi, ki bi bila primerna za vaše otroke. Prava in najlepša knjiga, iz katere se otroci najbolj naučijo ljubiti Boga, je mati! Nobena knjiga na svetu ni tako lepa, kajti mati je *živa knjiga*; nobena knjiga je ne more nadomestiti! Tiskane knjige so mrtve, mati pa je živa knjiga. Ljubezni do Boga se še nihče ni naučil iz knjig — otroci še posebno ne! Otrok se nauči ljubiti Boga iz materinih ust. Če mati rada govori otroku o Bogu, o Jezusu, bo otrok rad poslušal tudi duhovnika; če pa nikoli ne govori otrokom o Bogu, tudi duhovnik ne bo kaj prida opravil pri takih otrocih!«

Dragi slovenski starši! Vaš otrok, vaš sin, vaša hčerka mora v vas, zlasti v tebi, krščanska mati, videti »živo knjigo«, živ zgled. Toda ti, oče in ti mati, da bosta mogla biti »živa knjiga«, živ zgled, morata brati in raz-

mišljati knjigo, ki je sicer mrtva, a v njej je polnost življenja — *Evangelije*. V tej knjigi je podano življenje našega gospoda Jezusa Kristusa in življenje naše matere Marije. — V vsako slovensko družino evangelije v slovenskem prevodu ali še bolje: sv. pismo Nove zaveze. — D.

ZA NAŠO MLADINO:

Samoglasniki

(L. K.)

A A A A A —

naše muce ni doma.

E E E E E —

miška to prav dobro vé.

I I I I I —

v luknjo se ji ne mūdi.

O O O O O —

sirček še pojedla bo.

U U U U U —

Zběži! Muca je že tu!

Slovenska akademija znanosti in umetnosti

Leta 1938. je bila s posebnim zakonom v Ljubljani ustanovljena Akademija znanosti in umetnosti. S tem je slovenski narod kronal svoj razvoj do polnovrednega kulturnega naroda in postal enakovreden član družine kulturnih narodov Evrope.

Odkar so se Slovenci naselili na področju vzhodnih Alp, so živeli v sklopu zahodnega sveta, njegove miselnosti in njegovih izročil. Z zahodnjaki so rasli, se razvijali in delili z njimi usodo. Na eni strani je prihajal k nam latinsko-italijanski vpliv, na drugi pa germansko-nemški vpliv.

Pred 250 leti so nastala pri nas prva

zduženja, ki naj bi gojila znanost in umetnost. Iz »Dizmove bratovščine« so se razvile »Academica Operosorum«, »Academia Philo-harmonicorum« in »Academia Incultorum« okoli leta 1700. Iz teh akademij, ki so se pozneje razšle, so živila slovenska kulturna, znanstvena in umetniška prizadevanja vse dotlej, dokler ni prišlo do ustanovitev najvišjega slovenskega učilišča, najvišje šole — vseučilišča v Ljubljani. Leta 1921. je nastalo v Ljubljani »Društvo za humanistične vede«, ki je s Slovensko Matico, Narodno Galerijo in društvom »Pravnik« delalo, da se končno ustanovi tudi najvišja slovenska znanstvena ustanova. Po raznih poizkusih in akcijah pri tedanjih vladah je končno prišlo s pomočjo ministra dr. Antona Korošca do ustanovitve Slovenske akademije znanosti in umetnosti, katere prvi predsednik je postal dr. Rajko Nahtigal in prvi tajnik pa dr. Gregor Krek.

Leta 1948. je dobila ta ustanova dokončno ureditev. Sedaj ima pet razredov: razred za zgodovinske in družbene vede, za filološke in literarne vede, za matematične, fizikalne in tehnične vede, za prirodoslovne in medicinske vede ter razred za umetnosti (za leposlovno, glasbeno in likovno umetnost). Pod vodstvom in v okviru te akademije dela zdaj veliko število samostojnih znanstvenikov in znanstvenih sodelavcev. Delo se vrši v glavnem v 12 zavodih, ki imajo potrebne delavnice in potrebno osebje.

Naštejmo te zadeve: Institut za zgodovino (ki ima oddelek za občo in narodno zgodovino, za zgodovino umetnosti in za arheologijo), Institut za slovenski jezik z odsekom za kulturo našega jezika, Institut za literature, Institut za slovensko narodopisje, Kemični institut, ki se bavi z jedrsko fiziko, Institut za elektrogospodarstvo, Institut za proučevanje Krasa s sedežem v Postojni, Institut za zemljepisje, s katerim sodeluje Institut za kartografijo, Institut za proučevanje sestave zemeljskih globin, Institut za biologijo ter Institut za medicinske vede. Ti zavodi izdajajo svoja poročila, razne knjige in vestnike. Zamenjujejo svoje izsledke in spoznanja s 600 podobnimi ustanovami po svetu.

Kaj je novega med nami?

IZ RIMA

Na praznik Vseh svetnikov je v baziliki sv. Pavla v Rimu praznoval srebrno sv. mašo slov. izseljenski duhovnik za Italijo in slovenski zastopnik v Vrhovnem izseljenskem svetu pri papeški konzistorialni kongregaciji č. g. dr. Pavel *Robič*. Pri istem oltarju je pred 25 leti daroval svojo prvo sv. mašo kot gojenec papeškega zavoda Germanika. Čestitamo!

V novo leto smo prišli kot v prejšnja z veseljem in dobrimi željami. Bog daj, da bi se vse želje izpolnile! Predvsem pa, da bi bilo novo leto zdravo za vse na duši in telesu, polno miru in radosti v milosti božji. — Pregled iz matičnih knjig bomo posebej tiskali kot dopolnilo h knjižici »Slovinci na Angleškem«.

Spomniti se pa moramo še lanskega leta.

† *Jože Zanjковиč*. — 20. novembra se je v bližini kraja Horton, kjer je bil v službi v bolnici, z avtom smrtno ponesrečil 33-letni *Jože Zanjковиč*. Verjetno je hotel prehiteti na cesti stoječi avtobus ter ni videl nasproti prihajajočega vozila. Bil je takoj mrtev. Z njim je bila njegova zaročenka, ki

Iz domačih krajev

Na Igu pri Ljubljani deluje danes, kjer je bila prej žaga, kovinska tovarna, v kateri dela 150 delavcev. Delajo sode, brzoparilnike, elevatorje za seno, električne ograje za pašnike. — V Hirski Bistrici so sklenili obnoviti zgodovinski grad na Premu na Krasu, ker so v njem znamenite freske in je Prem rojstni kraj pesnika Dragotina Ketteja. — Na Jesenicah je slavila godba na pihala 80 let, odkar igra. — Iz leta v leto porabijo več zdravil v Sloveniji. Menda so krivi tega zdravniki, ki n. pr. že za lahne prehlade predpisujejo zdravila za huda o-

Prinašamo
sliko pokojne
ŽEBOTOVE

MAME,

ki je umrla

24. oktobra 1959

je bila ranjena. Pokojnega Jožeta smo pokopali na pokopališču v kraju Thornbury ob lepem spremstvu njegovih stanovskih tovarišev. R. I. P. Staršem in drugim sorodnikom naše iskreno sožalje.

† *Matilda Tupek*. — V Londonu je 25. novembra umrla 89-letna *Matilda Tupek* iz Zagreba. Bila je pri svoji hčeri, ki je zanjo lepo skrbela vsa dolga leta njene bolezn. Pokopali smo jo 30. novembra na pokopališču Gunesbury, Middlesex. Naj počiva v miru! Hčeri naše sožalje!

KRSTI: V župnijski cerkvi Bargoed je bil krščen 14. septembra *Jožef Marijan Lavrič*. — Čestitamo!

Blagoslovi domov: Še v oktobru so bili blagoslovljeni domovi v *Bedfordu*: bratov Franca in Lada Gmajner, *Jožeta Rehbergerja*, *Francke Ribičeve* in *Jožeta Pogačnika*. — V *Hengoedu*, S. Wales, pa *Lavričev*.

bočenja. Mnogo »žavb« in »maž« ostane neporabljenih in končajo na smetiščih. — V Žalcu obratuje že 20 let tekstilna tovarna »Juteks«. Izdeluje juto, platno ter druge tkanine. — Da ne bo treba slovenskim mornarjem hoditi s pomorske srednje šole na višjo pomorsko šolo na Reko, je bila zdaj ustanovljena dveletna višja slovenska pomorska šola v Piranu.

Fašisti so na Primorskem požgali vse slovenske knjižnice iz sovraštva do tiskane slovenske besede. Po vojni so zato tudi v Idriji morali začeti na novo zbirati knjige za knjižnice. Zdaj jih imajo že 13.000. — Pred ljubljansko postajo so na novo uredili par-

(Nadaljevanje na 9. strani)

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Kot smo že v prilogi poročali, bo v januarju na drugo nedeljo, t. j. 10., odpadla naša maša na Offley Road, pač pa bomo skupno imeli sv. mašo z drugimi narodi v poljski cerkvi na Devon Road ob 6. zvečer, potem pa je sestanek Apostolstva, pri katerem bo predaval g. prof. Sekolec o našem škofu Slomšku. — Podobno bomo imeli 20. marca v »Našem domu«, o čemur bo še poročeno.

Knjige Družbe sv. Mohorja v Celovcu še vedno lahko naročite preko Slovenske pisarne, 62, Offley Road, London S. W. 9.

LIEGE-LIMBURG

Zveza slovenskih društev v Limburgu nas je za IV. nedeljo v novembru povabila v Waterschei na *družabni večer*. Na programu je bila Finžgarjeva tridejanka »Razvaline življenja«, narodne pesmi v mešanem in moškem zboru pod vodstvom g. Vilija Roglja in prosta zabava.

Morda še nobeni prireditvi ni bilo stavljeno na pot toliko ovir kot tej zadnji, pa se naši vrlji društveni delavci, odborniki, igralci in pevci niso strašili naporov in žrtev ter zelo lepo uspeli. Vsi zaslužijo toplo priznanje.

(Nadaljevanje z 8. strani)

kirni prostor za avtobuse. — V Loški dolini so se letos zelo zgodaj pojavili volkovi.

Naš umetnik in slikar Jaro Hilbert že od 1925. leta živi v Egiptu, kjer riše. Zaslovel je po svojih delih, v katerih slika različne egiptovske pokrajine. Po 34 letih je prišel pogledat v Ljubljano in je pokazal javnosti svoje umetnine. Razstavo je posvetil svoji 91 let stari materi. — V zagorskem rudniku so dogradili nov jašek, 400 m globok. — Nov most so postavili v Strukovcih pri Murski Soboti.

Električni tok se je podražil od 3 na 7 dinarjev, torej za 130%. Tudi stanovanja so se močno podražila z novo odredbo. Po

Čisti dobiček prireditve je bil namenjen za takso in zavarovanje avtomobila krajevne razgaje izselj. duhovnika. Iskrena zahvala za razumevanje in velikodušnost!

Že v majniku preteklega leta se je naš rojak g. Mirtič Mirko iz Waterscheja *poročil* s poljsko gospodično Lis Ireno. Bog daj srečo!

V družini g. Novaka Stanka in ge. Alojzije iz Waterscheja se je sinku Martinku pridružil mali bratec, ki je pri *sprejemu v otroštvo božje* dobil ime Francek. Toplo čestitamo!

Zaradi bolezni na želodcu je v zdravniški negi v Genku g. Tanšek Avgust iz Eisdena. Ga. Cesar iz Diepenbecka se je morala isto v Genku podvreči težki operaciji. Sedaj je v domači oskrbi.

Omenjenima in vsem, katerih imena še ne vemo, pošiljamo posebne pozdrave in čestitke za Novo leto 1960.

Po dveletnem trpljenju je v *Gospodu zaspal* rojak *Franc Fajs*, upokojeni rudar. Zapušča ženo in številne otroke, katerim izrekamo sožalje. Naj počiva v miru!

Ko pišemo to poročilo, so obisk sv. Miklavža, spominska svečanost za pokojnim škofom dr. Gregorijem Rožmanom in božičnica še pred nami.

*

Slovenci na področju Liège — Limburg z društvi na čelu želimo vsem bralcem „Naše luči“ obilo sreče in zadovoljstva v nastopajočem letu 1960!

Ljubljanskem radiu smo slišali, da so sedaj vsi ameriški strici in tete umrle... nova carina namreč onemogoča, da bi ljudje dobivali pakete. Nekateri izseljenci niso vedeli za to odredbo in so spravili domače v velike težave, ko niso imeli denarja, da bi toliko plačali. — Zadnje mesece tajna policija spet zelo zaslišuje ljudi, tudi duhovnike. Pisma se znova cenzurirajo tako, da pride zdaj ekspres pismo v tujino pozneje kot navadno...

Na železniški postaji v Višji gori vidi potnik nenavaden prizor: izpod strehe visi velika slika polža, ki ima okoli vratu priključeno debelo železno verigo. Tako že vsak ob prihodu spozna, da je prišel v mesto, kjer so baje nekoč polža uklenili.

CHARLEROI-MONS

Staro leto je minilo v znamenju *krize belgijskih rudnikov*. Že dolgo večina dela le tri dni na teden. Vendar zaradi podpore stanje ni tako težko, kot je bilo pred vojno ob času velike krize, ko je bilo za brezposelne res malo preskrbljeno.

Naši pevci iz Charleroi so v svojem krogu lepo praznovali *praznik sv. Cecilije* skupno s slavljem sv. Barbare.

Nismo še dobili vseh podatkov *novih poročencev*. V Dampremy je obljubila pred oltarjem zvestobo do smrti gdč. Ivette Moškotelc g. Edvardu Nagly, v Boussu pri Monsu gdč. Ida Gerčer g. Antonu Perez, v Lodelinsart gdč. Greta Omerzu g. Edvardu Luczak, v Anderlechtu v Bruslju pa gdč. Annelise Pušnik g. Jacques Decrem. Vsem: Srečno!

Bolezen ni pustila pri miru marsikoga. Po daljšem bivanju v bolnici se je srečno vrnila domov ga. Malka Zaletelj iz Marcinelle. Ponovno je v bolnici v Gilly ga. Leber iz Chatelineau. V sanatoriju je na okrevališču mladi rojak Jožef Žižek iz Bruslja, pa tudi mala hčerka iz družine Gjörök, ki se je nastanila v bruseljski Evropski vasi.

Bližu Bruslja v Malaise bosta ta mesec v krogu svojih dragih praznovala *40 let skupne življenjske poti* štajerskega rojaka g. Ernest in gospa Marija Bratec. Kličemo jima: Še na mnoga leta! Slavljenc je bil pretekle mesece tudi nekaj časa prisilno v postelji, a zdaj se je že znebil.

Ob obletnici izvolitve in kronanja papeža Janeza XXIII. mu je direktor Slovenskih katoliških misij v Franciji poslal naslednje pismo:

„Sveti očel

Slovenski izseljenci in begunci v Franciji, s svojimi duhovniki na čelu,

- se klanjajo Vaši Svetosti in Vam izražajo svojo vdanost in svojo radost ob obletnici Vaše izvolitve in Vašega kronanja;
- goreče prosijo Njega, katerega predstavljate na zemlji, naj Vam dá obilne milosti za odgovorno nalogo, za katero Vas je izbrala božja Previdnost;
- ponižno prosijo Vašega blagoslova za delo svojih duhovnikov, blagoslova za svoje družine in za svojo mladino kakor tudi za ves slovenski narod;
- opogumljeni z Vašim blagoslovom združujejo svoje molitve z Vašimi za krepitev naše Matere katoliške Cerkve, za zedinjenje vseh kristjanov okrog Predstavnik Kristusovega na zemlji, za mir v svetu, kateri mora biti sad pravičnosti, ki spoštuje pravice vseh narodov, velikih in malih.“

Iz Vatikana je prišel naslednji odgovor:

„Državno tajništvo Njegove Svetosti ima prijetno dolžnost, da sporoči č. g. Ignaciju Čretniku, direktorju Slovenskih katoliških misij v Franciji, da je Sveti oče z veseljem sprejel vdanostne izraze in čestitke, ki so mu bile na prisrčen način poslane ob prvi obletnici Njegove izvolitve in Njegovega kronanja, in da na vse njegove rojake in nanj samega kliče obilne božje milosti in vsem iz vsega srca pošilja svoj Apostolski blagoslov.“

PAS-DE-CALAIS

Sv. Barbaro smo kot vsako leto proslavili v cerkvi in v krogu članov Društva sv. Barbare polni hvaležnosti, da je Bog obvaroval naše drage rudarje v preteklem letu kake hujše nesreče.

Na skupno življenjsko pot so se podali in si sklenili roke pred oltarjem: 7. novembra

Sreče in blagoslova polno novo leto 1960. želimo vsem rojakom
Slovenski izseljenski duhovniki
v Zapadni Evropi

Godfrid Zevard z Genovefo Levicki, 14. novembra Alojzij Razložnik z Antoniette Litwin in 28. novembra Jakob Jazbinšek z Vando Drozenski. Vsem iskreno čestitamo in jim želimo božjega varstva.

LIEVIN. — Dne 24. novembra 1959 je po daljši bolezni (silikoza) umrl eden najboljših mož, Jožef Poglajen, rudar, šele v 49. letu starosti.

Zapustil je ženo in 6 otrok, za katere je skrbel z vso ljubeznijo pri svojem težkem rudarskem delu. Večkrat je rekel: »Meni se je težko godilo v mladosti, naj bo njim bolje!«

Dvajset let je vneto delal kot blagajničar pri Društvu sv. Barbare. Nobena pot mu ni bila preveč naporna. Kadar so iskali koga za kaj manj prijetnega, je bil takoj pripravljen.

Dober je bil tudi za vse rojaké. Znal je razna dela in ni mu bilo treba dvakrat reči, da je po težkem delu prišel in jim popravljaj ali napravljaj peči in razne druge stvari pri hiši. Kaj čudnega, če so ga vsi radi imeli in da ni imel nobenega sovražnika. Bil je res zgled, kakšni bi naj bili vsi naši rojaki med seboj.

Dolga leta je raznašal po raznih kolonijah zlasti »Našo luč«. Pri tem ni nič zaslužil, pač pa je včasih slišal kaj neprijetnega. Nič ga ni to bolelo. Smejal se je in rekel, da gre vse pri enem ušesu noter in pri drugem ven. Lahko rečemo, da je bil zlata duša.

Žalostni smo šli za pogrebom in malo kdaj je imel kdo toliko pogrebcev.

Gospod mu daj večni mir in plačilo za vsa njegova dobra dela! Zelo prizadetim svojcem naše sožalje!

BRUAY EN ART. — Kakor vsako leto je Društvo sv. Barbare tudi letos priredilo lep Miklavžev večer v veselje malim in velikim.

Za pridne otroke je imel bogata darila, za poredne pa, o joj! grde peklenščke.

Na sporedu je bila »Sirota brez matere«, kratka otroška igra v 2 dejanjih po igri »Sv. Miklavž«.

Društvo sv. Barbare je vredno vse pohvale za lepo prireditve!

PARIZ

Sv. maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, métro: *Sevres-Babylone*.

+

ŽALOSTNA NOVICA o smrti prevzv. g. dr. Gregorija Rožmana, katero je pariški radio v svoji slovenski in srbo-hrvatski oddaji javil v sredo, 18. novembra, je težko zadela vse Slovence v Parizu, saj smo ga skoraj vsi osebno poznali, ko je dvakrat — julija 1957 in junija 1958 — bil med nami, maševal v naši kapeli in nam pridigal.

Sv. mašo z molitvami za njegovo dušo smo imeli v nedeljo, 29. novembra. Udeležili so se je zastopniki Hrvatov, med njimi č. g. Dragun, rektor Hrvatske katoliške misije v Parizu, in njegov pomočnik č. g. Žagar, dalje številni zastopniki Srbov, med njimi bivši ministrski predsednik g. Dragiša Cvetković, g. minister Djurović in srbski pravoslavni duhovnik v Parizu, č. g. Garić; nadalje zastopniki »Društva prijateljev Jugoslavije«, katerega so predstavljali podpredsednik g. Bourgoin, ter gg. Grandjean in Vacher.

Č. g. Čretnik je v govoru orisal lik velikega slovenskega Vladike, čigar izguba je težki udarec za vse Slovence, za one doma kakor za nas v tujini. Med drugim je povedal glavne dele pridige, katero je pokojni škof imel na Miklavževo nedeljo 1943 v ljubljanski stolnici, ko je v najtežjih časih slovenskega naroda pogumno začrtal jasno krščansko stališče nasproti komunistični revoluciji. Prečital je tudi zadnje pismo, kjer mu je Prevzvišeni med drugim pisal:

„Iz mnogih ran teče kri našega naroda, najhujša in najbolj skeleča je na Koroškem. Vnebovpijoče je, kar počenjajo Nemci vseh strank — pa zdi se, da imamo samo eno sredstvo: molitev. Velja — mutatis mutandis — kar je dr. Korošec rekel: Bo prišel čas, ko Slovenci ne bodo imeli nikogar drugega kot brezijan-

sko Marijo Pomagaj... Pa še svoje srčne rane krvaveče darujmo Vladarju narodov...“

„Teža in plačilo križa“ je bilo geslo pokojnega Vladike. Ob njegovi izgubi smo se zavedeli, da mora biti teža križa pravzaprav tudi naše vsakdanje življenje, plačilo križa pa je naše največje upanje!

*

V noči pred prvo adventno nedeljo je Odbor za obrambo preganjanih pozval Parižane, da so prišli v cerkev Srca Jezusovega na MONTMARTRE, molit za vse preganjane pod komunizmom. Številna množica se je zbrala pod montmartrskim gričem ter šla v procesiji proti cerkvi. V procesiji je bilo deset križev, na vsakem je bil napis ene države. Križ, ki je nosil napis „Jugoslavija“, so nosili slovenski fantje in možje.

V cerkvi, katero so verniki napolnili do zadnjega kotička, je bil najprej rožni venec; pred četrto desetko je g. Čretnik pozval zbrane: „Molimo za kardinala Stepinca, zagrebškega nadškofa, ki je konfiniran v Krasícu; molimo za dušo pokojnega ljubljanskega škofa Gregorija Rožmana, ki je pred kratkim umrl v izgnanstvu in katerega so komunisti obsodili na 18 let ječe; molimo za 12.000 slovenskih fantov in mož, ki so bili od komunistov pobiti v juniju 1945, ker so višje cenili svobodo kot pa komunistično tiranijo; molimo za vse katoličane v Jugoslaviji, pa tudi za pravoslavne in muslimane, da bi nasproti brezbožnemu komunizmu ohranili vero v enega Boga.“

Molitve so se končale s polnočno mašo, katero je daroval francoski škof, ki je bil pregnan iz Kitajske.

*

V nedeljo, 6. decembra, nas je po službi božji prijetno presenetil Miklavž, ki nas je obiskal v spremstvu številnih angelov; ob strani mu je s svojimi zapiski stal sv. Peter; pridružil se jima pa je seveda še parkelj, pred katerim so ne samo nekateri angeli zbežali v naročje svojih mamic, še celo starejši niso bili več sigurni, kaj bo z njimi.

Sv. Miklavž je v lepem govoru povedal ne samo to ali ono šalo, marveč tudi opozoril na to in drugo resnico, s svojimi vprašanji pa je marsikoga spravil v zadrego...

Vsi smo bili njegovega obiska res veseli, starejši vsaj toliko kot mladi, pa naj nam

je prinesel darila ali ne (prišel je namreč z aeroplanom, kamor se je vrinil tudi parkelj, ki je med letom napravil luknjo v zrakoplovu, in tako se je na potu dosti paketov zgubilo, kakor nam je povedal Miklavž).

Vsakemu in vsem, ki so za to prijetno razvedrilo mnogo žrtvovali, prirsčna hvala.

Poroke: 28. novembra so v zakramentu sv. zakona združili svoje življenjske poti: *Vukšinič Slavko* iz Križevske vasi pri Metliki in *Pečarič Ivanka* iz Curil pri Metliki ter *Tomšič Albert* iz Knežaka in *Ivančič Zora* iz Malih Loč pri Hrušici. — Iskrene čestitke!

KRST: Po svetem krstu je doživela nadnaravno rojstvo za božje kraljestvo Vivijana Pavla *Štrukelj*, hčerka Dušana Štrukelj in Danijele Štemberger.

Emigracija: V Avstralijo so odšli: *Gustinčič Marija* iz Rjavč pri Ilirski Bistrici, družina *Ludvika Truden* z ženo Frančiško in tremi otroki: *Emico*, *Jožetom* ter *Ludovikom*, doma iz Nadleska; gdč. *Hrib Ljudmila*, doma iz Podrage na Primorskem; *Ipavec Janez*, doma iz Malin pri Črnomlju. — Iz Nancyja je odšel v Avstralijo g. *Purgar Franc* iz Poč pri Cerknem, iz Nice pa *Petruša Miroslav* iz Volarij pri Tolminu in *Berkopec Martin*, iz Praprot v Beli Krajini.

Na *razstavi umetnikov* (Salon de l'Art Libre 1959), ki je bila v decembru v Umetnostni palači pariškega mesta, je razstavljala tudi naša umetnica begunka gospa *Marjanica Savinšek*, ki postaja vedno bolj znana v mednarodnih umetniških krogih. Njena slika „Oznanjenje Marijino“ je vkljub velikemu številu razstavljavcev zbudila splošno pozornost. Čestitamo!

Kanonična vizitacija. — Pri sv. maši zadnjo nedeljo v januarju (31.), nas bo obiskal zastopnik pariškega kardinala škof *Rupp*, da vidi, kako napreduje naša župnijska skupnost. Pridite v velikem številu in pripeljite tudi otroke. Sv. maša se bo začela malo pred peto uro!

COURBEVOIE (Seine). — V petek, 4. dec., je nenadoma preminil 32-letni *Franjo Razpor*, doma iz Klane blizu Reke. Zadel ga je srčna kap. Stanoval je skupno s svojimi so-

vaščani v pariškem predmestju Courbevoie, kjer je tudi delal. Kljub zdravniškemu nasvetu, da ne sme pretežko delati, je nadaljeval s svojim delom, kar je bilo zanj usodno. V domovini zapušča mater, dva brata in dve sestri, katerim izrekamo globoko sožalje. Pogrebne obrede je opravil 7. decembra g. Flis.

PONT-DE-BEAUVOISIN (Isère). — Dne 28. oktobra je tragično preminil Mirko *Ravnik*, doma iz Bohinjske Bistrice, pokopan 30. oktobra. Molimo za pokoj njegove duše.

Današnjim številkam prilagamo POŠTNE POLOŽNICE. Kdor ne plača direktno zastopniku Naše luči, naj se položnice čimprej posluži. NAROČNINA za Francijo je 6 novih frankov. Ker pa se »Naša luč« vzdržuje izključno iz prispevkov naročnikov, zato bomo hvaležni, če kdo še kaj PRIMAKNE iz dobre volje; nihče ni vezan k temu.

OB LUKSEMBURGU

AUMETZ. — Slovenci sporočamo žalostno vest, da je umrla bralcem »N. L.« zaradi dolge bolezni že dobro znana bolnica *Cila Lewart*. Bila je že pred vojno članica znanega omeškega pevskega zbora. Rada je nastopala v ljudskih igrah na odru, saj je s svojim nastopom mnoge spravila v smeh in dobro voljo. Rada je pela, rada je bila vesela. Lahko rečemo, da je bila taka še na bolniški postelji. — Zapustila nas je stara 65 let. — Doma je bila iz Konjic na Štajerskem. Pred smrtjo 13. novembra so jo v zadnjih trenutkih pripeljali iz nemške bolnice v Aumetz; sem smo jo hodili kropit do ponedeljka, ko smo njeno truplo položili na omeško pokopališče. Pogreb je bil z mašo in so se ga udeležili številni Slovenci.

TUCQUEGNIEUX. — Dotrpel je in v Gospodu zaspal 16. novembra *Anton Zorko*, ki je bil več kot 2 leti zaradi mrtvouda kot priklenjen na bolniško posteljo. Njegovo truplo smo položili v blagoslovljeno zemljo v sredo 18. nov. — Doma je bil iz Svetine pri Celju in star 75 let. — Vsi, ki smo oba umrla poznali, izrekamo sorodnikom iskreno sožalje.

ALGRANGE: Rečeno — izpolnjeno. 18. oktobra smo rekli, da bomo pri naslednji maši, ki jo imamo vsako tretjo nedeljo v

mesecu, zapeli latinsko mašo »De angelis« in smo jo. Seveda smo rekli: brez vaje ne bo šlo. Naredimo jo pri Hrenovih! Tu v kapeli je premrzlo. Ali kako naj bi prepevali pri Hrenovih, ko je bila ura že sedem in čez zvečer in je bilo na mizi že vse pripravljeno, samo v usta bi bilo treba dati? Zato smo najprej napolnili lačne želodčke. Gospa Markettijeva, izborna pevska, je prevzela skrb, da nas nauči latinsko mašo in nas je spomnila na petje. Toda, glej, namesto »Kyrie« je zaorila »En hribček bom kupil«. Že smo skoraj pozabili na latinsko pesem, da nas ni zopet spomnila ona na »Kyrie«. K sreči je bilo razpoloženja dosti in mladih pevskih moči tudi. Zapeli smo, kot bi bili imeli že 10 vaj prej. Zakaj neki še enajsto? »Ite missa est«; je zapel »duhovnik« in maše je bilo konec in z njo vaje.

Sporočam vsem Slovincem v *Piennesu* in okolici, da odslej sv. maša ne bo več v farini cerkvi kot doslej, ampak v kapeli »La Mourière« ob isti uri. — Tako bo za mnoge boljše, ker bodo imeli bliže. — A. Dejak.

OB NEMŠKI MEJI

Iz naše pisarne:

Naznanili so zvonovi: pogreb našega rojaka *Henrika Dolinška*, rojen 1. 7. 1908 v vasi Ravne pri Polšniku, od 1926 leta rudar, umrl zaradi kamna na pljučih 3. 12. v bolnici Hochwald, cerkveno pokopan 5. 12. na novem pokopališču Merlebachu. Počivaj v miru! Iskreno sožalje vsem sorodnikom!

Brez slovesnega zvonjenja zvonov so pristopili k oltarju, kjer so sklenili *cerkveni zakon*: Pavel Vodopivec iz Dornberka pri Gorici in Cecilija Slavinec iz Ljutomeru dne 30. nov. v župni cerkvi v Merlebachu. — Dne 10. decembra pa sta v isti cerkvi klečala pred oltarjem Lucijan Vinaža in Ana Meke ter drug drugemu obljubila večno zvestobo. Nebeški Ženin naj Vam vsem da stanovitnost v dobrem — zlasti v živi veri, ki je edini trden temelj v družini!

Zvonček *ob krstu* pa je pel v zadnjem času samo otrokom drugih narodnosti.

Naši bolniki na domu in v bolnicah so lepo pripravljene prejeli sv. obhajilo za pre-

krasne božične praznike. Za novo leto jim še posebno želimo, da bi mogli priti kmalu med nas!

Smrt prevzvišenega škofa dr. Rožmana je vse, ki so ga imeli priliko spoznati, napolnila z veliko žalostjo. Na prvo adventno nedeljo se je veliko rojakov udeležilo sv. maše, darovane za našega velikega dobrotnika za izseljence. Hvaležno se ga bomo spominjali pri sv. maši in v drugih svojih molitvah!

V začetku novega leta naznanjamo vsem rojakom v Franciji, da bomo leta 1960. še posebno slovesno praznovali 25-letnico naše božje poti k Materi božji iz Brezij v Habsterdicku. Enako sporočamo, da bomo tudi letos pohiteli v Lurd. Natančnejše sporočilo sledi pozneje.

Na koncu pa naj bo zadnja beseda zahvale za vse, kar ste, dragi rojaki v preteklem letu 1959 dobrega storili vsem slovenskim duhovnikom, ki so v letu 1959 prihiteli k nam, tu pomagali v dušnopastirstvu zlasti v času moje bolezni, pa tudi med letom. Zahvalim se vsem pevcem in pevkam v Merlebachu, Jeanne d'Arcu in Habsterdicku za lepo petje, s katerim so mnogo pripomogli k lepi slovenski službi božji, vsem raznašalcem »Naše luči« in vsem, ki so karkoli storili dobrega bolnikom, siromakom, tu in v domovini. Vaše dobro srce je živa priča, da ste ohranili še vedno najlepše spomine na vašo dobro mater in skrbnega očeta, ki sta morda že odšla po večno plačilo za svoja dobra dela.

Bodite tudi še naprej dobri, verni sinovi in hčere svojega naroda!

S to željo vas hvaležno spremlja v duhu in želi srečno novo leto

Vaš slovenski župnik

Stanko Grims

24 Rue N. Colson, Merlebach (Moselle).

VELIKA VOJVODINA LUKSEMBURG

Vsem Slovincem, razkropljenim po Luksemburgu, sporočamo: č. g. J. Molitor, dosedanji župnik v Greiwaldange, ki je iz svoje lastne iniciative prevzel skrb za službo božjo za Slovence in Hrvate, in na katera ste se obračali v svojih zadevah in

potrebah, se je preselil v mesto Luksemburg. Njegov novi naslov je: J. M., Curé des Etablissements Pénitenciers G. D., Luxembourg. Je zelo zaposlen; ob nedeljah ima tri sv. maše dopoldne in popoldne do štirih službo. Tako je pisal č. g. Dejaku in ga istočasno naprosil, naj prevzame skrb za službo božjo za Slovence in Hrvate.

Č. g. Molitorju izrekamo za vse, kar je doslej dobrega storil za Slovence in sploh Jugoslovane, iskreno zahvalo. Upamo, da bo vam vsem in č. g. Dejaku še rad priskočil na pomoč in pomagal v tej ali drugi zadevi. Zlasti glede kakšnih uradnih stvari (urejevanje papirjev, prevajanj) se še vedno lahko obrnete nanj in vam bo rad pomagal.

*Slov. dušnopastirski odbor
za Zahodno Evropo*

*

Slovinci iz Luksemburga smo se na prijazno in naknadno povabilo našega novega izseljenskega duhovnika, ki biva v Aumetz (Moselle, France), zopet zbrali za izseljensko nedeljo na našem starem kraju službe božje za Slovence in Hrvate: Soeurs de Ste. Elisabeth, Maison des Oeuvres, rue de Notre-Dame 2, Luxembourg. — Ne samo iz mesta Luksemburg in okolice, tudi od mnogo bolj daleč so nekateri prišli. Veseli in zadovoljni smo bili, ko smo, vsaj mi Slovenci, nekateri po dolgem času, mogli zopet slišati pridigo v slovenskem jeziku in se po slovensko spovedati. — Upamo, da nas bo drugič, ko se zberemo, še več.

AACHEN (okolica)

V mesecu novembru smo imeli tri slovenske poroke. V farni cerkvi v Baesweiler sta si obljubila zvestobo 21. nov. Jože Roršek in Agica Kranjc. Isti dan se je poročil hrvaški rojak Ivan Fištrek s Katico Margič. Živel je dolgo vrsto let v Sloveniji. — V soboto 28. nov. sta se poročila Roman Slejko in gdč. Goettgens; pa tudi Rok Praprotnik in Regina Mika. — Vsem novoporočencem želimo obilo božjega blagoslova in vso srečo!

V okolici Aachena živi precej Slovencev. Težava za skupno delo in za nedeljsko službo božjo je v tem, ker živé silno raztreseni na vseh koncih in krajih. Kljub temu se lepo število naših rojakov zbira vsakih 14 dni pri slovenski službi božji v farni cerkvi v Merksteinu. V januarju bomo verjetno predstavili kraj slovenske službe božje v *Alsdorf*, ker od tam prihaja večina k sv. maši. Domači župniki so zelo naklonjeni našemu delu.

VSEM SLOVENCEM PO SVETU ŽELIMO PRAV SREČNO IN BLAGOSLOVA POLNO NOVO LETO 1960.

OBERHAUSEN (okolica)

Božji otroci po sv. krstu so postali: 7. nov.: Mihael KRANJC, sinček Franca in Lieselotte, roj. Heinen, Friesenstraße 25. — 15. nov.: Friderik VOLF, sin Ferdinanda in Marije, roj. Dacinger, Herzogstraße; in Karel GORIČAN, sin Antona in Marije, roj. Golob, Scheuerstr. 7.

Srečnim staršem iskreno čestitamo in jim želimo veliko uspeha pri vzgoji „krepkih fantičev“!

Poroka: Rudar Stanko Mislovič iz Osterfelda, Dorstenerstr. 425, se je za večno zvezal z mlado nevesto Albino Štrajhar iz Osterfelda, Dirlingsweg 136. Cerkvena poroka je bila v kapelici St. Josefshospital. — Mnogo sreče!

Pogreb: Cesta je zopet zahtevala svojo žrtev med slovenskimi fanti. Mladi rudar France PAVLIČ iz Radomelj pri Kamniku, stanujoč v Dorstenu, se je 8. nov. z motorjem smrtno ponesrečil. K večnemu počitku smo ga položili na pokopališče Hamm über Marl 12. nov. Skupina slovenskih rudarjev se je na grobu s toplimi besedami poslovila od svojega prijatelja in mu položila venec na grob. Naj počiva v miru!

»Slovenski večer« v Sterkrade 15. novembra je lepo uspel. Pokazali smo, da našim ljudem nudimo lahko tudi nekaj kulturnih vrednot. Ducat fantov in mož je g. organizist Lamprecht pridno vadil narodne pesmi, da so se »fantje na vasi« kar postavili na odru.

V prvem delu prireditve smo občudovali naravne lepote slovenske Koroške v barvastih slikah. Med potjo po Zilji, Rožu in

Podjuni so nas s traka spremljali koroški pevski zbori in godci. Drugi del pa nam je prikazal težko slovo naših ljudi od domovine in hrepenenje po materini zemlji v pesmi, besedi in deklamaciji.

Navzoč je bil tudi prijatelj Slovencev, č. g. svetnik Tensundern, ki je navdušeno nagovoril našo mladino, naj ostane zavedna, ponosna na svoj jezik in verna tudi v novi domovini.

»Miklavž« je letos nosil v Sterkrade in Osterfeldu. Zaradi pomanjkanja časa je mogel obiskati le nekaj družin. Naše mamicе so svoje »malčke« lepo pripravile na

Miklavž med našimi malimi v Porurju.

sprejem sv. Miklavža in otroci so v več primerih z znanjem molitvic nebeškega gosta in vse spremljevalce prijetno presenetili. Le tako naprej, potem bo pa Miklavž prihodnje leto še bolj napolnil svoj koš!

— C. T.

ESSEN (okolica)

V zadnjih tednih smo imeli pet *krstov*. 25. oktobra je bila sprejeta za božjega otroka Sonja Lorbek, staršev Avgusta in Jožefe iz Altenessena. — 12. novembra je bila krščena Marija Vidmar, staršev Jožeta in Angele iz Karnapa. H krstu je prihitela tudi očetova mati, ki je nalašč zato prišla iz domovine. — 15. nov. pa sta bila krščena dva otroka: Bojan Deželak in Franci Koželj, staršev Jakoba in Gabrijele, oz. Franca in Kristine. 6. dec. pa so prinesli h krstu Alojzija Škrbina, staršev Alojzija in Hedvike. — Vsi otroci so bili krščeni v cerkvi St. Johann v Altenessenu, vsi so tudi nadebudni prvorojenčki oz. prvorojenka!

Dal Bog, da bi vse življenje ostali Njegovi zvesti otroci!

V sklepanju *porok* smo zadnji mesec dosegli rekord! V štirih tednih se je poročilo šest parov. 14. nov. sta se vzela Novak France iz Žužemberka ter Škufca Marija iz Ra-tja. — 21. nov. sta se poročila Špegu Jože iz Št. Ilja pod Turjakom in Meister Renata iz Leipziga. — 28. nov. pa je Belingar Bruno iz Ravnice vzela za ženo Mežan Antonijo iz Bleda. — Istega dne sta izrekla svoj »da« Milar Franc iz Leskovca pri Krškem ter Novinščak Jelena iz Sv. Martina na Muri. — 5. dec. sta stopila v zakonski stan Šink Janez iz Javorja in Feldmann Renata iz Essena. — 12. dec. sta si obljubila zvestobo in ljubezen Podjavoršek Ferdinand in Pecl Matilda, ženin iz Sv. Mihaela pri Šo-štanju, nevesta pa iz Galicije pri Celju.

Vsi pari so se poročili v cerkvi St. Thomas v Essen-Vogelheim. Želimo jim obilo božjega blagoslova na skupni poti.

+

Mašo *zadušnico* za pokojnim škofom in velikim Slovincem dr. Gregorijem ROŽ-MANOM smo imeli v Essenu 29. nov. V torek pa je bila *zadušnica v Recklinghausenu*, kjer župnikuje veliki prijatelj vseh Slovencev, g. duhovni svetnik Božidar Tensundern. Med mašo smo peli tudi slovenske pesmi, namesto pridige pa smo poslušali nagovor pokojnega škofa, ki ga je imel pred dvema letoma na svoji zlati maši v Recklinghausenu. Takrat so pridigo posneli na trak. Največjo slovesnost za pokojnim škofom pa smo imeli dne 9. XII. v opatijski cerkvi v *Duisburg-Hambornu*. Svečanost je organiziral znani dobrotnik Slovencev prošt g. Hülsmann. Mašo *zadušnico* je opravil pomožni škof iz Essena, Julius Angerhausen, asistirali pa so mu menihi opatijske. *Zadušnico* je obiskalo veliko starih Slovencev, pa tudi mladih iz Oberhausena ni manjkalo.

Novica o smrti našega škofa je žalostno odjeknila v Porurju. Naši ljudje se še spominjajo, kako jih je pokojni škof pred dvema letoma obiskal, oz. kako so proromali na njegovo zlato mašo v Kevelaer. Molili bomo za pokoj svetniškega, a obenem toliko obrekovanega, po nedolžnem preganjanega in po krivici obsojenega škofa!

Sv. Miklavž slovenskih otrok letos ni pozabil. Obiskal jih je v naselju Nordsternstrasse. Vzpodbujal jih je, naj bodo še v naprej pridni, naj se radi uče, a ne pozabijo svoje materine govorce. Parkeljna pa sv. Miklavž to pot ni imel v spremstvu. Že v naprej je vedel, da so naši otroci tudi brez njega pridni...

Vinska trgatav: Vsako leto jo priredimo za vse Slovence. Za letos smo določili zanjo 15. november. Ob šestih zvečer smo imeli večernice pri Mariji Pomagaj in nato smo šli v dvorano. Večer je lepo potekal in tudi veliko zabave smo imeli. Po naši stari navadi smo ta dan počastili tudi naše očete.

Zdi se, da je večer kar prehitro potekel, ker se nekateri kar niso mogli ločiti in oditi na svoje domove. Saj ni bilo čudno. Vse je bilo tako pristno slovensko: otvoritev plesne skupine v narodnih nošah in glasba, pa tudi slovensko vino in kranjske klobase so bile na mizi. Obisk je bil zelo zadovoljiv, saj je prišlo nad 200 slovenskih rojakov. Tako naprej!

30-letnica »Zvona«: Naše pevsko društvo »Zvon« je praznoval trideset let življenja. Odbor društva je s sodelovanjem vseh članov pripravil res lep program za ta dan. Ob petih popoldne smo imeli slovesno zahvalno službo božjo, ki jo je daroval slovenski misijonar pater Milan Papež. V pridigi pa je č. g. Vinko Žakelj izrekel Bogu zahvalo za vse prejete dobrote. Pri sv. maši je dovršeno pel »Zvon« Tomčevo Marijino mašo. Zelo lepo so peli! To je bil prvi del slovesnosti: zahvala Bogu.

Drugi del je bil v dvorani v bližini farne cerkve v Heerlerheide. Najprej je odbor sprejel čestitke od posameznih društev in tudi od vseh Slovencev. Vsi so želeli »Zvonu« še dolgo vrsto let življenja in napredka. Nato je vse navzoče člane pozdravil g. Anton Robek, predsednik pevskega društva. Za njim je spregovoril zvezni predsednik društva sv. Barbare g. Anton Kozole. Poudaril je zlasti žrtve in težave, sko-

zi katere je moralo iti pevsko društvo v vseh tridesetih letih življenja. Sledila je počastitev jubilarov. G. Robek (st.) in g. Gril sta v »Zvonu« že vseh 30 let. Predsednik društva se jima je zahvalil za vse delo in trud in jima izročil kot priznanje majhen dar. Žene obeh pa so prejele šopek nageljnov z rožmarinom. Tudi pevovodjo, ki vodi zbor uspešno že skoro 13 let, so počastili. G. Willems se je ganjen zahvalil za vse in dejal, da je ponosen, da more voditi »Zvon«, in je obljubil, da bo še naprej z veseljem zanj delal. Gospa Robek se je zahvalila in bodrila vse k vztrajnosti v našem pevskem društvu.

V naslednji točki so se lepo odrezali naši mali: Edi, Zvonko in Mija. Jubilarov so deklamirali pesem, narejeno prav za to priliko, in predsedniku pevcev so izročili šopek. Program je nadaljeval »Zvon«. Zapel je tako lepo kot malokdaj nekaj najlepših pesmi. Vsi smo z navdušenjem poslušali in nagradili naše vrle pevce s ploskanjem. Ponovno smo videli v tej točki, kako lepa je naša slovenska pesem!

Sledil je slovenski film »Dolina miru«. Izredno lep film smo vsi z zanimanjem sledili. — Sledilo je žrebanje dobitkov in končno je spregovoril nekaj besed naš duhovnik. Dejal je, naj zvoní naš »Zvon« še dolgo vrsto let in kliče vse tiste Slovence skupaj, ki so pozabili svoj narod in dobro, ki so jih od tega naroda prejeli.

Tako je potekel naš praznik. Vsi smo se zadovoljni vračali domov s trdno voljo, da bomo vse naše ustanove podpirali in zlasti

(Nadaljevanje z 2. strani ovitka)

mu kriv? „Slaba narodna zavest, predvsem pa pijača. Tudi častiblepnost je našla svoje mesto. Ravno zadnja je povzročila trenje v odboru.“ ... „So li tega krivi člani, katerim je več kafe in pijača kot pa domača beseda in pesem?“ ... „Moja želja je: naj v bodoče skuša vsak čimveč pomagati z dejanjem, ne samo z besedo; tako bo prispeval k dvigu društva, sebi in svojim rojakom naredil veselje, Bogu pa čast.“ — Mislim, da je s temi stavki povedano glavno in da se bodo rojaki v Limburgu znova znašli in nadaljevali lepo tradicijo prejšnjih let. Pri društvenem delu je treba znova in znova začeti.

delali na to, da bo naše pevsko društvo živelo in napredovalo. Zavedamo se, kaj pomeni pevsko društvo v življenju izseljencev. — Naj praznuje naš »Zvon« še mnogo jubilejev!

SV. MIKLAVŽ nas je obiskal 5. dec. Po vseh kolonijah je šel, da obdari slovenske otroke. Najprej v Eygelshoven, potem v Hoensbroek in Heerlerheide. Tudi pri »Zvonu« se je ustavil in obdaril vse člane. Osebnost se je udeležil zabavnega večera, ki ga pevsko društvo navadno ob tej priliki priredi. — V Lindenheuvel pa se je oglasil sv. Miklavž v nedeljo, prav na svoj praznik. Hotel se je osebno udeležiti družinskega večera in tam nagraditi za pridnost naše otroke. Vse je lepo poteklo in prijetno je bilo!

SV. BARBARA: Praznik rudarske zavetnice smo praznovali letos v nedeljo 6. dec. pri Mariji Pomagaj na Sittarderweg. Popoldne smo se zbrali pred njenim oltarjem in opravili molitve za vse slovenske rudarje, žive in umrle. Prosili smo tudi varstva in pomoči. Nato smo zapeli litanije Matere božje in prejeli blagoslov.

NAŠI BOLNIKI: v bolnici v Heerlen se zdravi g. Filip Železnik iz Hoensbroeka. Doma leži bolan g. Čebin iz Eygelshovena. Tudi g. Strman iz Heerlerheide je bil bolan. Vsem želimo, da bi bili kmalu in popolnoma zdravi!

ZVEZA DRUŠTEV SV. BARBARE — DRUŠTVO SV. BARBARE HEERLERHEIDE V BRUNSSUM, HOENSBROEK, LINDENHEUVEL IN EYGELSHOVEN — PEVSKO DRUŠTVO „ZVON“

želimo Slovincem po vsem svetu prav srečno in veselo novo leto 1960.

Hud orkan. — Dva Amerikanca se pogovarjata o strašnih nevihtah preteklega tedna in o ciklonu, ki je divjal v južni Floridi. »Si že slišal, da je orkan ponovno odnesel mojo malo hišico?« — »Tako? Si imel veliko škode?« ga vpraša prijatelj. »Še ne vem, ker hiše še niso našli...« odgovori prvi.

„POIZKUSI“ (prispevki) pridejo zaradi pomanjkanja prostora v tej številki prihodnjic na vrsto.

NAŠA LUČ

?

Ali
uganeš?

(Rešitve ugank objavimo v prih. številki)

PRAVOKOTNIK

I.	1	2	3	4	5	6	7	8	II.
III.									IV.

Postavi v pravokotnik *navpično* besede, ki pomenijo: 1 navihan, prebrisan, 2 odtenek modre barve, 3 najmanjši del vsake stvari (rabijo za bombe), 4 nasprotje od svetlobe, 5 gora na Koroškem, 6 kokoš, 7 prvi človek, 8 pritrdilna beseda. — Če boš rešil pravilno, boš dobil od I–II in od III–IV nekaj, kar je v zvezi s sv. Tremi kralji, v spodnji vrsti pa boš bral *vodoravno*: tamaram.

MAGIČEN KVADRAT

A	A	D	D
G	K	M	M
N	N	O	O
O	O	Z	Z

Te črke v kvadratu tako prestavlja in uredi, da boš *navzdol in počez* bral iste besede: 1. kjer je veliko dreves, 2. del hiše, 3. druga beseda za znam, 4. v domači hiši.

POSETNIKA

Soški Gallus

Kaj je ta človek po poklicu?

UREJEVALNICA

Z Bo, čni, gom, za, vsa, lo, de, ko, pa, ber, bo, do, tek, lo, ime!

Strašno so zmešani ti zlogi. Uredi jih in boš zvedel za dober nasvet.

REŠITVE

ugank iz prejšnje številke:

BOŽIČNA KRIZANKA. — Vodoravno: 1 sveti dan, 9 Božič, 14 Slovenci, 15 nositi, 16 to, 17 iso, 18 dve, 20 ptič, 21 Anica, 23 barva, 25 ara, 26 n, 27 vatra, 29 Artur, 31 r, 32 uha, 34 igrat, 36 osati, 38 Juno, 40 gad, 41 sme, 42 eji, 43 enovit, 45 obrodila, 48 mivka, 49 Ema, 50 vile. — Navpično: 1 slon, 2 vo, 3 Evica, 4 tesati, 5 ino, 6 DC, 7 Aida, 8 n, 9 bo, 10 Osp, 11 Žitara, 12 itir, 13 Čičarija, 14 stanujem, 15 nevr, 19 vrat, 22 Ivanov, 23 Bara, 24 atomov, 28 rgg, 30 usedi, 33 Huni, 35 adam, 37 telo, 39 ovk, 41 sr, 44 ia, 46 ba, 47 il.

Posetnica: Frizerska pomočnica.

Napís: Na Slovenskem dom je moj.

Nezadovoljni kupec. — »Ti, mali, to jajce je res majhno.« — Vajenec: »Kaj hočete! Je bilo šele včeraj znešeno. V 24 urah ni imelo časa zrasti...«

Milijonar pri zdravniku. — K zdravniku je prišel neki len milijonar in se pritoževal, da se strašno dolgočasi. »Ali ne veste ničesar, kar bi mi pomagalo v tem slučaju?« — »O, da,« odgovori zdravnik. »Je treba, da se začnete preživljati s tristo belgijskimi franki na dan in da jih tudi sami zalužite...«

Čuden napis na pokopališču: Amerikanca B. L. J. Webbingtonu so napisali na grob: »Vedno sem mislil, da bom nekoč tako končal.«

Prav zato! — »Jurij, deset let se že poznavava, pa mi gotovo ne boš odrekel, če te prosim 10.000 frankov posojila.« — »Žalibog ti jih ne morem dati.« — »In zakaj ne?« — »Prav zato, ker te poznam že deset let.«